

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

**AM FOST MARTOR
LA FABRICAREA ZEULUI
DIN OMUL COMUN**

Prefață de Alina Duma

Editura Vremea
București
2024

Iubirile fără rost sunt ca viețile fără rost.
 pe mine niciodată nu mă vor învinge
 inamicii sau timpul.

absența certitudinii însă mă îmbătrânește
 și faptul că există timp în propriile treceri,
 cele care au rămas străine
 de Dumnezeu și de lumea Lui.

pe apele uitării două scânduri plutesc,
 pe una dintre ele este ce am scris
 și ceea ce voi înțelegeți
 și pe cealaltă este ce aș fi putut să scriu
 și ceea ce ați fi putut înțelege și apoi folosi.
 am rămas răstignit pe cele două lucruri plutitoare,
 sunt scufundat aproape tot în ape și în timp.

nici măcar nu știu dacă pe țărni sunt oameni.
 îl văd, e departe și foarte stâncos.
 abia lângă țărni există un oarecare pericol.

când lumea devine o margine și prăpastia
 e numai absență,
 te simți murdar de atâta suferință
 și ești convins că iubirea nu are nici un sens.
 doar apa aceasta mai poate rațional
 să te atingă și să te uite,
 pentru că tot timpul iubirile fără rost
 sunt ca viețile fără rost.

Cuprins

„În acest întuneric al tău, adu o lampă mică și te voi găsi!”, <i>prefață de Alina Duma</i>	9
Despre sens, prima latură	13
Despre oameni, a doua latură.....	14
Despre femeie, a treia latură	15
Poemul timpului din port.....	18
Vinovăție, viață, zâmbet	19
Poemul nenumit	21
Axiomă vitală	24
Poem amical	25
Călătoria.....	26
Peisaj cu timp.....	28
Poemul apartenenței la moartea naturală	29
Poem fără noimă	30
Mica înfățișare	31
Îndemn simplu	33
Senzația definitivei distanțe	34
Despre mine	36
Poemul lipsei de sincronizare și al vederii nesigure	37
Poem de primăvară	38
Fapt	39
Punct de vedere cu natură moartă	40
Poem pentru deschis.....	41
Despre prietenie.....	42
Imnul greierului tomnatic pentru zeul lui, furnica.....	43
Oamenii	45
Alegația vânătorului de vietăți fragile, din vremea în care i se spunea Jaguarul	46

Vară continuă cu oameni secvențiali.....	47
Linia 8 de tramvai, București.....	48
Agop, Agop, fă un drum pân' la Prislop.....	49
Poemul de ansamblu.....	50
Învierea din doi.....	52
Poemul cailor legați de cruci.....	53
Asaltul uitării.....	54
Poem de Crăciun postistoric.....	55
Matematică foarte distractivă.....	57
Cartea romană.....	58
Cartea florentină.....	59
Ceasul care conține puterea universului întreg.....	60
Lucrarea.....	61
Călătoria ei.....	62
Deranjul de-a iubi.....	63
Poem pentru fosta mea țară.....	65
Abdicarea.....	66
Umanism.....	67
Însemnări din cele ce se șterg.....	68
Decembrie.....	69
Întrebare dinspre singurătate.....	70
Nimic.....	71
Plecarea din noi.....	72
Despre neîntâlnirea dintre oameni, poemul golirii de sine, ca primă condiție a instaurării binelui.....	73
La colindat cu timpul.....	74
Privire peste gard.....	76
Înserare la Agigea.....	77
Omul.....	79
Sinteza lucrării unui doctorat intitulat <i>De la banal la complex în viața femeii</i> , pe care l-am început, neinspirat, acum mulți ani și care, din lipsă de referenți, nu va putea fi susținut niciodată. Mai începusem unul, în anobide, la Universitatea din Iași, la care am renunțat din lipsă de timp.....	81

Bilanț.....	82
Despre sfârșit.....	84
Cum se vede cerul de la Alimpești.....	85
Despre orașul cu frumusețe ascunsă și ciori.....	87
Pastel grăbit.....	92
Epitaf pe crucea lumii.....	93
Pentru ziua de astăzi, o martiră a timpului.....	94
Rămășițe.....	96
Poemul definitivei singurătăți.....	97
Despre viață.....	98
Poem nemigrator al păsării domestice.....	100
Rest.....	101
Fel.....	102
Crez.....	103
Improvizație.....	104
Poemul începutului de toamnă.....	105
Poemul rugăciunii.....	106
Consultația.....	107
45.....	108
Noiembrie.....	109
Ultimul poem din prima jumătate.....	110

lăsa hainele acestea lumești/ și să poată merge liber către singura adresă/ unde toți sunt acasă.” (Despre viață)

Regăsire este ceea ce lectura scriiturii lui Marius Marian Șolea are puterea de a-ți prilejui, odată ce ți-ai făcut curajul de a plonja... Și atunci ai șansa de a înțelege, așa cum reiese din finalul poemului „Omul”, în care regăsim tema ce dă titlul volumului, că „toate nu au nevoie să existe/ decât de pasiunea și de vederea ta.” Un *Crez* mai măreț pentru trecerea noastră prin viața aceasta nu poate mintea omului nici să cuprindă, nici să plăsmuiască: „Ce curaj mai mare îți trebuie/ decât să știi că chipul tău poate semăna/ cu al lui Dumnezeu,/ că poți să faci vizibil acest lucru simplu,/ că poți fi o icoană materială a Lui?” Pentru mine, în acest *Crez* se tăinuiește Lumina înțelegătoare care dă încărcătură de forță, gingășie, rost și încredințare freamătului interior al domnului Marius Marian Șolea. La acest freamăt ne cheamă el, cu generozitate și nădejdea partășiei la o creștere împreună, să ne deschidem mințile și inimile, pentru a „călători” împreună către asumata sinceritate a dialogului cu noi înșine și cu Dumnezeu, de neapărată trebuință pentru ca pașii noștri să dobândească greutatea și, totodată, inefabilul zborului dincolo de cele perceptibile prin simțuri, către Adevărul care ne va da Viață.

Alina Duma
3 decembrie 2014

Despre sens, prima latură

Acum, lumea este goală ca o bibliotecă uriașă,
evacuată în grabă
dintr-o rațiune străină.
eu ar trebui să las mesaje pe acești pereți care încă
poartă urmele fostelor rafturi.

ușile vor rămâne deschise,
murdăria de afară va cuprinde totul.
într-un sfârșit, se va desprinde și varul.

scriind pe acești pereți,
am sentimentul că îi înjosesc pe contemporani.

Despre oameni, a doua latură

Toți așteaptă de la mine,
înainte și după ce consumă
firimiturile din sufletul meu, să fiu mai bun cu ei.

vor mai mult...
setea lor e viața mea întreagă,
nimeni nu se gândește
că fiecare primește exact cât a meritat,
nu au încredere în vocația mea pedagogică,
nici în raționament.

și nu au în vedere câtă foame de oameni am eu,
căror să le dau totul (fie ei și fărăme),
tocmai pentru a putea să fiu mai bun,
adică un întreg.

Despre femeie, a treia latură

Ochii tăi sunt cerul
și cerul m-a dezlegat, să cad
pe un îndepărtat
pământ,
nici nu mai contează motivul.

și lui Dumnezeu îi greșim,
dar El nu ne lasă singuri,
doar noi Îl lăsăm.

Poemul timpului din port

Am îmbătrânit doar când înmugureau copacii.
În rest, a trebuit să fiu atent
și m-am oprit să văd lumina, oamenii și timpul.

mă tem să nu fi stat întreaga viață într-un singur port,
fără amintiri.

am ezitat de câteva ori să mă despart de țarm.
dacă portul acesta ar fi fost abstract,
călătoriile ar fi fost mai ușoare, plecam fără calcule.
traseele, despre care știu cu siguranță
că ar fi fost o pacoste,
m-au făcut să nu mai vreau să plec nicăieri,
nici măcar în locurile pe care le-am dorit.

așa se explică de ce pământul pe care stau
a devenit parte din mine
și nu pot să fiu pe nici un fel de vapor.
n-ar mai rămâne în urmă nimic,
plecarea devine lipsită de sens.

Vinovăție, viață, zâmbet

În larg, marea-i peste vreme,
între țarmuri și zile se teme.
patru valuri mai cărunte
vin la mal să mă înfrunte.
să te duci înainte – n-ai unde,
înapoi – nu ai cum.
și ne dor plăcerile
până când pământul ne colindă perfect.
albe rămân și oasele,
și, mai apoi, părerile.

sunt mai tânăr decât orice închipuire,
mai tot din ce cunosc
a fost, cândva, uimire.
acum aștept timpul,
ca piatra dintr-o ruină mută, fără aspirații,
care nu va mai folosi nicicând la nimic,
vedere, cuvânt, întâmplare.

m-aș duce o vreme în moarte,
am prins un fel de oboseală ciudată
și, de la un timp, îmi este foarte dor de străbuni.

În viață am ținut, în unele momente, să se știe
diverse lucruri, ori atitudini în răspăr
și-atunci, când voi pleca spre florile de măr,
mai vreau ceva mărunț, să nu mor pe datorie.